



www.jollibread.com

© Del text: 2018, Josep Torrent i Laura Torrent

© D'aquesta edició:

2018, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-16661-73-2

Dipòsit legal: M-4773-2018

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Primera edició: abril de 2018

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreueu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

El drac Turfú a Vilabertran

Josep Torrent i Laura Torrent

Il·lustració de la coberta de Núria Tamarit

jollibre

Com cada vegada que van en avió, la Laura i en Thomas suen i bufen perquè han arribat molt just a la porta d'embarcament del vol que els ha de portar des d'Hamburg fins a Girona, per continuar després fins a Llançà. Rere seu troten la Lena, l'Emma i en Nil arrossegant les seves maletes. Per sort, ni els pares ni els fills les han de facturar que, sinó, perdrien l'avió.

Avui l'aeroport està pleníssim i s'han format unes cues impressionants davant dels taulells de cada companyia.

És normal que hi hagi tanta gent. A l'agost, mig Hamburg ha decidit fer la maleta i marxar cap a alguna destinació del sud d'Europa, on el

sol brilla cada dia, el cel gris no existeix i les temperatures són les normals per a l'estiu.

A la sala d'embarcament, la Lena i l'Emma miren, amb el nas enganxat als grans finestrals, els avions que s'enlairen mentre en Nil saltirona d'una banda a l'altra, impacient, i pregunta:

6 –Quan podrem pujar a l'avió? –té pressa per anar a Llançà a veure la seva amiga Ona.

–Mira, si encara no ha arribat! –li aclareixen la Lena i l'Emma.

–Podem pujar en aquell d'allà –diu en Nil assenyalant un avió gran de dos pisos.

Les nenes esclaten a riure mentre en Nil s'enfada perquè es burlen d'ell.

–Nil, no podem agafar qualsevol avió! –diu el pare veient que el viatge es farà llarg, com de costum–. Només n'hi ha un que ens portarà fins a Girona i després encara haurem d'anar una estona amb cotxe fins que arribem a Llançà. O sigui que haurem de tenir tots plegats una mica més de paciència que normalment.

I la mare afegeix:

–Tinc unes ganes d'arribar a l'alberg i que puguin córrer per la platja i veure el sol durant uns dies! –i es tapa el coll amb un mocador que mai no abandona per si de cas, com avui, fa un dia ennuvolat.

–Jo també! I sobretot de fer vacances! Ja has pensat quin dia anirem a Bellcaire a veure la família? –diu en Thomas, conscient que faran el que decideixi la seva dona.

–Potser a finals de setmana. A Llançà hi estem uns dies amb en Tonet, la Marta i els nens i després, quan ja hagin gaudit de la platja i estiguin més calmats, podem anar a Bellcaire. Amb tres setmanes per l'Empordà tindrem temps de fer-ho tot!

Mentre la mare i el pare parlen, els nens ja han trobat un senyor a qui donar conversa, que els fa riure.

L'avió que els ha de portar a Girona ja ha aterrat. Les hostesses avisen per megafonia que començarà l'embarcament i que les famí-

lies amb nens seran els primers de pujar. O sigui que són dels cinquanta primers a entrar a l'avió, perquè hi ha més famílies que mai, avui.

–Cadascú que agafi la seva maleta de mà!
–recorda la mare veient com en Nil oblidava la seva al costat del senyor amb qui parlaven.

8 Fan cua al passadís de l'avió mentre els altres passatgers col·loquen la maleta al seu lloc i s'asseuen, i finalment arriben als seus seients. Quan tens tantes ganes d'arribar a l'Empordà, aquesta espera encara es fa més llarga.

En aquest trajecte ha estat impossible reservar els cinc seients a la mateixa fila, de manera que l'Emma i la Lena seuen soles a una fila, i els pares amb en Nil, a la de darrere.

–Lena, qui creus que s'asseurà al nostre costat? –pregunta l'Emma, tota orgullosa de poder seure només amb la Lena.

–No ho sé, però només espero que sigui algú simpàtic i que li agradi xerrar amb nens i nenes! Que l'última vegada ens va tocar una se-

nyora molt tibada que no ens va dir res en tot el viatge! –esclaten a riure pensant en la cara que feia la senyora cada vegada que elles feien una broma o xerraven de les seves coses importants.

–Mira, Emma, el Matthias amb qui parlàvem s’acosta! Potser s’asseu aquí, però... –la Lena calla en veure que s’atura al seu costat.

9

–Hola, nenes, sembla que em toca seure aquí amb vosaltres! Que bé, així ja ens coneixem. On em poso jo? –mira el seient buit al costat de la finestra.

–Al meu costat –salta la Lena, que ja comença a pensar en les històries que li pot explicar.

–No, al meu! Sempre has de triar tu, Lena! –protesta l’Emma amb cara de pomes agres.

Les nenes ja han canviat altre cop l’idioma i ara parlen en alemany.

En Matthias riu:

–Si voleu puc seure al mig, així podré parlar amb totes dues i em sentireu bé.

La Laura de seguida es presenta a en Matthias, després que les seves filles li en diguin el nom, i s'ofereix a canviar-li el seient en cas que xerrin massa o molestin.

10 –No passa res, senyora. Els seus tres fills són molt simpàtics. Per la conversa que hem tingut abans de pujar a l'avió, em sembla que serà un vol molt entretingut i que no ens avorrirem –els adults somriuen sota la mirada interrogadora dels nens.

–Em pots dir Laura, i ell és en Thomas –s'afanya a aclarir la mare perquè no la continuï tractant de senyora, que no li agrada gens.

L'avió s'enlaira i al cap d'un moment, quan ja es poden descordar els cinturons, en Nil passa a seure a la fila de davant amb les seves germanes i en Matthias, que té les criatures ben embadalides.

–Sí, i la mama tenia molta por! –diu l'Emma rient.

–De què tenia por, jo? –fica el cap entre els seients, la mare.

–D'en Turfú, mama! –en Nil encara no havia nascut quan van trobar el petit drac, però ha sentit tantes vegades la història que li sembla que la va viure.

–Que li expliqueu tota la nostra vida? –es queixa la mare que sap que sempre conten més detalls dels que a ella li agradaria.

–Em fa la sensació que ja us conec des de fa molt de temps –aclareix en Matthias girant el cap i picant l'ullet als pares, que ja entenen que li deuen haver explicat mil i una històries i aventures de la família.

–Mama, en Matthias diu que no ha vist mai cap drac!

Entre tots tres ja li han explicat que van trobar en Turfú anys abans, que l'estiu passat es va endur les nenes volant a la muntanya del Montgrí i que a l'Empordà la gent ja coneix en Turfú perquè és un drac bo i és el seu amic.

–I viu a prop de casa dels vostres avis, aquest drac? –pregunta encuriós i mig dubtant en Matthias.

–No, no! La veritat és que no sabem on deu ser ara mateix! –diu l’Emma mirant per la finestra de l’avió per si de cas el veu.

–Però esperem que ens pugui venir a visitar aquest estiu també –diu la Lena–. Als amics els agrada veure’s de tant en tant!

12 –I com ho sap ell, quan sou a Belcaire, si no viu allà? Que el truqueu? –pregunta en Matthias somrient.

–No, en Turfú té poders màgics! –diu en Nil amb uns ulls com taronges.

I la Lena continua:

–I si tots tres hi pensem i el cridem amb el nostre pensament, ell ve volant allà on som nosaltres, que sempre és a Belcaire perquè a Hamburg hi tindria massa fred, ell! –i afegeix amb el to de veu una mica alt perquè la Laura la senti–: És de sang freda, com la mama!

Els nens es posen a riure; la mama sempre es queixa que té fred tant si és a l’estiu com a l’hivern.

Xerra que xerraràs ja han arribat a l'aeroport de Girona. Ha estat el vol més curt que recorden tots plegats: sense discussions i amb rialles continuades durant tot el trajecte. Aquest viatge és un dels millors que han fet mai.

Al vestíbul de l'aeroport, maletes a la mà, s'acomiaden d'en Matthias i els pares li donen les gràcies per la seva paciència i amabilitat amb les criatures.

13

–Ha estat un plaer, de veritat, tenen uns nens encantadors! A veure si al vol de tornada ens retrobem! –s'acomiada en Matthias.

–Sí, sí, sí! –criden tots tres alhora.

Cadascú agafa el seu camí per sortir de l'aeroport. La família va contenta a trobar els amics Tonet i Marta, Guim i Ona, que els han vingut a buscar amb el seu minibús, que amb tanta gent no hi ha altra manera de desplaçar-se.

14 Ja fa dos dies que han arribat a l'Alberg Costa Brava de Llançà i han pogut carregar les piles de sol i bon temps.

No és que hagin vingut precisament a descansar: des que van baixar de l'avió que no paren quiets. Han anat a la platja, han jugat amb en Guim i l'Ona tot el cap de setmana i ja coneixen alguns nens de Llançà, que també tenen vacances i les aprofiten per jugar tots junts al carrer fins que es pon el sol o comencen a estar cansats.

Avui toca altre cop platja. O això és el que ha decidit la mainada perquè just després d'esmorzar, quan els grans encara estaven xerrant i fent un cafè, s'han presentat amb

les tovalloles i els banyadors posats, a punt de marxa.

–Que voleu tornar a anar a la platja, avui?
–pregunta la Marta somrient.

–Sí, sí! –contesten les cinc criatures alhora.

I l’Ona i en Guim expliquen que avui els volen ensenyar la platja del Port que encara no coneixen i que és la seva preferida. Sempre que poden convencen el pare i la mare perquè els hi acompanyin. I avui també ho aconsegueixen.

15

Al cap de mitja hora ja estan tots a punt per marxar, amb entrepans i beguda per poder passar tot el matí a la platja, fins que el sol comenci a picar massa i la platja s’ompli de gom a gom.

–Hi anem amb bus, a la platja? –pregunta en Nil, que ja està cansat de bon matí.

–No, home, no! Hi anem a peu, així podrem veure el poble!

Comencen a baixar el carrer de l’Estació darrere d’en Guim, que es coneix el poble molt

bé i que està molt orgullós de poder fer de guia, com fan la Lena i l'Emma quan ells els visiten a Hamburg. Els nens caminen cantant a ple pulmó tot el repertori de cançons en català que saben, i al seu pas pels carrers algunes finestres de veïns curiosos s'obren.

16

De sobte en Nil calla i un instant després crida:

–En Matthias! És en Matthias!

–En Matthias? On? –pregunta tota la família de cop.

–Aquí! –i assenyala un diari que penja en un expositor de la llibreria.

Queden tots sorpresos en veure la foto d'en Matthias, l'home simpàtic amb qui han estat parlant durant tot el vol, a la portada d'«El Punt Avui», i en Thomas decideix comprar-lo.

–Que coneixeu en Matthias? Com pot ser? –se sorprèn la Marta–. Si és un famós baríton!

La família explica als seus amics com van coincidir amb en Matthias i les converses que van tenir a l'avió.

Seuen tots junts en un banc de la plaça al voltant de la Laura, que té el diari.

–«Avui comencen els assajos per a la Schubertiada a la Canònica de Vilabertran» –llegeix en veu alta la Laura el titular del diari.

Cadascú llegeix la notícia al seu ritme, mentre els petits, que encara no llegeixen, es van posant cada vegada més impacients per saber què li ha passat a en Matthias i per què surt al diari.

–Ostres! Resulta que en Matthias és molt conegut i nosaltres ni n'havíem sentit a parlar! –diu la Lena als seus pares.

–Com? Però que no ho sabeu, que és famós? Em pensava que ja ho sabíeu i que per això en parlàveu amb tanta naturalitat, d'ell! –contesta la Marta, sorpresa de sentir el que diuen.

–Per què és famós? –pregunta en Nil inquiet, estirant la samarreta del seu pare.

–En Matthias es diu Matthias Goerne i és un cantant d'òpera alemany, un baríton, i aquests dies és a Vilabertran per fer un concert –li explica ell.

–Thomas, em sembla que ens haurem de posar una mica al dia –sospira la Laura conscient de la seva ignorància en els intèrprets actuals de música clàssica.

18 –El diari diu que els assajos duraran tota la setmana i que hi ha cantants catalans i alemanys, que són molt coneguts –li resumeix l’Emma a en Nil, orgullosa de poder llegir el diari en català tan bé com ho fa en alemany, al seu ritme.

–Emma! Quan vagi a l’escola també aprendré a llegir i ho faré més ràpid que tu! –li etziba en Nil amb uns morros de pam i mig.

–A més, també diu que en Matthias estarà acompanyat per l’Alexander Schmalcz, que tocarà el piano, i que també cantarà cançons d’en Robert Schumann, que era un compositor i pianista romàntic alemany del segle XIX –resumeix la Lena, essent conscient que els més petits no l’entendran.

En Thomas, tot i la gràcia que li ha fet la notícia, s’aixeca del banc per continuar cap a

la platja, però els nens tenen una altra idea al cap. Volen anar a Vilabertran a veure en Matthias i a escoltar-lo mentre assaja.

–Però que no volem anar a la platja, ara?
–diu la Laura que ja veu que avui no sentirà la brisa del mar a la cara.

–Mama, volem anar a veure en Matthias!
–diuen els nens arrossegant la veu i fent la mateixa cantarella que fan sempre que volen demanar alguna cosa.

En Nil i l’Ona, mentre els altres conversen, ja fa estona que estan jugant amb els gronxadors i el tobogan que hi ha a la plaça.

Al final decideixen que aniran a Vilabertran a la tarda i que, tal com havien pensat, ara continuen amb els seus amics cap a la platja, per gaudir del bon temps i la bona companyia.

A la tarda, després d’haver tornat a l’alberg com han pogut, perquè estaven tan cansats que ha costat molt pujar des de baix el port, es canvien de vestimenta i marxen cap a Vilabertran.

En Tonet i la Marta s'han volgut quedar a l'alberg per tenir una tarda una mica tranquil·la, i els han deixat el minibús.

Camí de Vilabertran l'Emma comença a riure sense poder parar fins que li cauen les llàgrimes.

20 –M'agradarà, m'agradarà... ve... ve... veure –quequeja, entre sanglot i sanglot.

–Emma, vaaa, digues! –s'enfada la Lena.

–M'agradarà veure la cara de sorpresa que posarà en Matthias quan ens vegi! –i fa una pausa molt curta abans de continuar plorant i rient.

El riure de l'Emma s'encomana a la resta de la família. Tots imaginem com se sorprendrà en Matthias de veure'ls allà i han de parar un moment al voral de la carretera, perquè en Thomas es veu incapaç de conduir amb els ulls plens de llàgrimes.